

112. A lakás, ahol Isten lakni akar: a mi lelkünk

Imádkozzuk a 93. számú éneket:

Megjelentünk hajlékodonban áldozatra, jó Atyánk,

Letérdelünk áhítattal oltárodnak zsámolyán,

Hogy dicsérjük Egyszülötted, Aki hozzád égbe szállt.

Magasztaljuk és imádjuk a Mennyei szent Királyt!

A jelenlét imája az az imamód, amellyel **Isten eljön a szemlélődő ember lelkébe, és megmutatja jelenlétét.** Ezt a jelenlétet néztük eddig már a szent sátorban, illetve a templomban.

I. Isten bennünk is akar lakni, lakást vesz bennünk

1. A Zsoltáros azért magasztalja Istent, mert *Jákob házat magának választotta az Úr, tulajdonába vette Izraelt* (Zsolt 134,4). Itt nem egy kőből épült házról van szó, hanem egy családról, amelyet Isten azután egy néppé, az Ő saját népévé épített magának. Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Isten megígérte: *Naggyá teszem nemzetségedet!* (Ter 17,16; 26,4; 35,

12). Profétája szavával Dávidnak is megerősítette a messiási ígéretet: *Naggyá teszek. Az Úr házat épít neked* (1 Krón 17,10). A választott nép tagjai tehát megismerhették azt, hogy milyen közel van hozzájuk az Úr: *Te közel vagy, Uram!* (Zsolt 118,151). **Ez belső örömmel töltötte el őket.**

2. Most az imádságban éljük át, hogy mi is beletartozunk az Ábrahámnak ígért lelki ivadékok sorába! Mi is abba a házba tartozunk, amelyet magának választott az Úr. Éppen ezért közel van hozzánk is! Ezért járja át tehát a mi lelkünket is az öröm! Az a tény, hogy Isten eljött hozzánk, azt jelenti, hogy **Ő közel jött hozzánk!** Kiváltságos és megtisztelő ajándék ez számunkra Istentől! Ha valaki messze tájakra megérkezik, akkor mosolyra lágyul az arcunk, ragyogóvá fényesedik a szemünk, örömmel töltődik be a lelkünk, mert az a nagy távolság – amely nem engedte a szeretett személy jelenlétét éreznünk – semmivé lett. Itt van már, eljött hozzánk. **A nagy utat az Úr tette meg, nekünk csak az ajtót kellett kinyitnunk Előtte.** Ezt az élményét örökíti meg a Zsoltáros is: *Pihentében is megáldja azt az Úr, akit szeret* (Zsolt 126,2). Boldogan fedezhetjük fel, hogy az Úr megelőzött minket. Most nem nekünk kellett erőfeszítést tennünk ahhoz, hogy találkozhassunk, hanem **Ő jött el.** „Betoppant, s lakást vett nálunk!”

Nem volt más dolgunk, csak lecsendesedni, azután összeszedetten Őrá figyelni, és várakozni.

3. **Ebben a belső csendben és összeszedettségben** – amikor már nem tevékenykednünk kell, hanem „csak” várakoznunk az Úrra –, **Ő hajlandó megmutatni** nemcsak a jelenlétét, hanem **a közelségét is!** Engedjük, hogy egyre közelebb húzódjék hozzánk, s pihenjünk meg annak szívében, Aki eljött hozzánk!(Vö. Ho.154.)

II. Az Úr fel akarja díszíteni lelkünk hajlékát

1. A Zsoltáros a lélek-menyasszonyról, a Királynak kiválasztott királyleányról azt mondja: *Belül a királylány csupa szépség. Arannyal van átszőve a ruhája* (Zsolt 44,10). **Vajon a mi lelkünk mennyire van már felékesítve, hogy méltó hajléka legyen az Úrnak?** A menyasszonyt mások öltöztetik fel, hogy szép legyen. A mi lelkünk hajlékát **maga az Úr díszíti fel.** *Az Úr házát ugyanis szentség illeti mindörökre!* (Vö. Zsolt 92,5).

Ő gondoskodik arról, hogy számára csupa szépség legyen a lelkünk, vagyis aragnál is drágább erényekkel legyen felékesítve! A Zsoltáros más alkalommal is beszél az istenfélő asszony szépségéről: *Házadnak belsejében olyan ő, mint a dúsan termő szőlőtő, fiai úgy veszik körül asztalodat, mint az olajfacsemeték* (vö. Zsolt 127,3). Ha lelkünk az Úr háza, akkor kell, hogy a mi lelkünk belsejében is dús gyümölcsöket találjon az Úr! *Apostolai által ültette el és öntözte* – de kell a mi hozzáállásunk, közreműködésünk és a jócselekedetekre való készséges akarásunk is. Akkor majd megtapasztalhatjuk, hogy *a növekedést Isten adja* (vö. 1 Kor 3,5.6).

2. „Néma csendben, áhítattal” (Ho. 50.), csodálattal nézhetjük: **hogyan adja Isten a növekedést a lelkünkbe?**

3. *Isten ugyanis nemcsak közöttünk akar lakni, és közöttünk akar járni*, ahogyan Mózesnél ígérte (Lev 26,11; 2 Kor 6,16), hanem Ő, Aki bennünk akar lakni is, – isteni ízlése szerint – **maga akarja feldíszíteni az Ő öröklakását!** Döbbsen meg az Úrnak ez az istenien merész gondolata! Az Istent szerető lélek itt már nem tiltakozik, mondván: *Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj!* (Mt 8,8). Annyira készséges a lelke, hogy egészen megadja magát isteni Ura ízlésének!

III. Az Úr várja a mi közreműködésünket is!

Lelkünk Ura azonban nem valami önkényúr, aki nem veszi figyelembe a másikat! Szeretett tanítványa, Szent János által tanít: *Ha szeretjük egymást, Isten bennünk él, és szeretete tökéletes lesz bennünk* (1 Jn 4,12.13).

1. **A felebaráti szeretet gyakorlása által is** előkészíthetjük a szívünket, hogy Isten számára méltó lakás legyen! De tevékenységeinkre visszatekintve láthatjuk, hogy azok emberileg mennyire kicsiny értékűek. Az Úr mégis hajlandó elfogadni ezeket a kis eredményeket is. Ő teszi ugyanis tökéletessé bennünk a szeretetet.

2. János apostol tovább tanít: *Aki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban Isten él, és ő Istenben* (1 Jn 4,15). Ugye, most már kezdjük kicsit világosabban látni, hogy miért kellett a Jézus-imában annyiszor mondanunk: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* Mert **ha megvalljuk és segítségül hívjuk a nevét, akkor Isten bennünk él!** Hatalmas kitüntetés ez: Isten hajlandó lakást venni nálunk! Erre Jézus tesz ígéretet: *Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk, és benne fogunk lakni* (Jn 14,23). Milyen fenséges jutalma ez az embertárs iránti szeretetnek és az Isten iránti szeretetnek, hogy miatta Isten önmagát ajándékozza nekünk.

3. Ha az eddigi életünkben tudtunk is örülni valamilyen ajándéknak, ha volt is valami, ami megörvendeztette lelkünket, az mind-mind csak halvány előképe volt annak a mérhetetlen nagy ajándéknak, amellyel Isten eljön, lakást vesz nálunk, és **megörvendezteti a szívünket.**

a) Szent Pál ugyanis valami kimondhatatlan ajándékról beszél, amely örömünkre szolgál: *A mennyei Atya adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy Szentlelke által megerősödjete belső emberré, hogy a hittől Krisztus lakjék szívetekben!* (Ef 4,16.17). **Szentháromságos mivoltában** az Atya tehát

együttműködik a Fiúval és a Szentlélekkel abban, hogy Ő legyen lelkünk **hajlékának lakója!** Szinte fel sem tudjuk fogni, mekkora a keresztyén ember méltósága! Isten a mi lelkünket teszi lakóhelyévé, vagyis mennyországgá! A mennyország végtelen hatalmas Ura, az ég és föld teremő Istene a lelkünk hajlékában lakik! Isteni jelenlét ez!

b) Mindez a hit által történik, ahogyan Szent Pál mondta: *A hittel Krisztus lakjék szívetekben!* (Ef 4,16). Akkor erősítsük hitünket, akkor könyörögve kérjünk: *Uram, erősítsd meg a mi gyenge hitünket!* (vö. Mk 9,24). **Minél nagyobb lesz bennünk a hit, annál jobban bennünk lakik Krisztus, az élő Isten Fia az Atyával és a Szentlélekkel együtt!**

IV. Milyen ígéretei vannak a kinyilatkoztatást adó Istennek az Ő szentháromságos bennünk lakását illetően?

1. *Ha bennetek lakik annak Lelke, aki feltámasztotta Jézust a halálból, Ő, aki Krisztus Jézust feltámasztotta a halottak közül, halandó testeteket is életre kelti bennetek lakó Lelke által* (Róm 8,11). Istennek ez a bennünk lakása **a záloga annak, hogy testünk feltámad.** Isten megbecsüli a test-lélek embert – akit Ő alkotott –, nemcsak a lelkünkben akar lakni, hanem a testünkben is! Szent Pál nem véletlenül figyelmeztet: *Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi? Nagy volt a váltságdíjatok. Dicsőítsétek meg tehát Istent testetekben!* (1 Kor 6,19.20). Krisztus testének és vérének feláldozása volt a mi váltságdíjunkt. Ezért **már nem a magunkéi vagyunk, hanem Istenéi!** Tudnunk kell, hogy Isten nemcsak az élet lehetőségét, az életet lehelte Ádám és utódai testébe (vö. Ter 2,7), hogy lelkünk legyen, hanem a saját Lelkét (vö. Jn 14,16). A Szentlelket adta nekünk az újjáteremtésben, amikor a második Ádám, Krisztus értünk megnyitott oldalából (vö. Jn 19,34) megszülettünk. Azzal fogjuk megdicsőíteni Istent, hogy hordozzuk Őt a testünkben is.

Amikor a kinyilatkoztatást adó Isten azt ígéri: *életre kelti a mi halandó testünket a bennünk lakó Szentlélek által* (vö. Róm 8,11), akkor ez az élet már a feltámadt életet jelenti. **A feltámadt ember teste és lelke egy örökkévalóságon át Isten hajléka lesz,** bennünk fog lakni.

2. Engedjük, hogy ez a tanítás átjárja lelkünket! Engedjük, hogy ez a megígért mennyei boldogság **már most magával ragadja egész mivoltunkat a mennyei hazába!** Ahogyan a búzamagban „látni” tudjuk a jövőndő termést, az új kalászt, és az eucharisztikus Jézust is, úgy ebben a földbe való temetésre szánt testünkben is „megláthatjuk” annak jövőndő megdicsőültségét, kibontakozását: feltámadt testünk és lelkünk örökre Isten hajléka lesz! Ahogyan a búzamagot vető ember a kenyérré gondol, amelyet a családjának és a közösségnek ad, úgy – búzaszemnyi, földi létünk ellenére – gondolatban már mi is ott lehetünk a kibontakozott, mennyei életünkben. **Ott lehetünk, ahová vágyódik a szívünk.** *Ahol a kincsed, ott a szíved is* (Mt 6,21). Ott már nemcsak hisszük Isten jelenlétét a lelkünkben, hanem boldogan, örök boldogsággal meg is tapasztalhatjuk, szemlélhetjük, gyönyörködhetünk Benne!

Íme, ez a jelenlét imájának a gyümölcse: **mi befogadjuk lelkünkbe Istent, s az Ő jelenléte lelkünk hajlékát mennyországgá szenteli.** Ez az, amiről Pál apostol beszél: *Élek ugyan, de már nem én, hanem Krisztus él bennem* (Gal 2,20). A mennyország Istene saját jelenlétével, önmaga ajándékozásával díszítette fel lelkünk hajlékát *arannyal átszőtt ruhánál* is értékesebb módon. Ezért van az, hogy *a király menyasszonya belül csupa szépség* (vö. Zsolt 44,14). *Ha testileg Krisztusban lakik az Istenség egész teljessége, akkor Benne leszünk ennek a teljességnek részesei mi is,* test-lélek emberek (vö. Kol 2,9.10), Krisztussal együtt *tudunk a Mennyei Atyának a Szentlélekben szeretett gyermekei lenni* (vö. Mt 3,17).

Ha úgy tetszett az Atyának, hogy *Krisztusban lakjék az egész teljesség* (Kol 1,19), akkor Krisztussal hajlandó a világmindenséget nekünk is ajándékba adni, hogy bennünk is jelen legyen Isten minden teremtménye. Mindaz, akinek és aminek köze van Istenhez, aki és ami Istenhez tartozik, az a mienk is! Ahogyan egy férfi és egy nő a házasságkötéskor elvállalja a másik rokonságát is, úgy, amikor életünk Urát befogadjuk lelkünk hajlékába, akkor elvállaljuk mindazt és mindazokat, ami és akik Istenéi. Attól kezdve

hosszánk is tartoznak. Micsoda lakása ez az Úrnak! Nem egy kis garzon, hanem isteni méretekre táguló lakás, amelybe belefér az egész univerzum!

Talán most már egy kicsit jobban megértjük Isten szeretetvallomását:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Legyünk egyre készségesebbek ennek a mérhetetlen szeretetnek a befogadására:

Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!